

תשפ"ג

קָרָח

עַל פִּי פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה מִפִּי ר' יַעֲקֹב יוֹסֵף כַּהֵן¹

בפרשת קרח, קורה משהו, שכאשר הוא קורה אנחנו מאבדים שלווח וביטחון.

הגדולים נופלים.

ראינו בפרשת 'שלח לך', מי היו המרגלים?

"אִישׁ אֶחָד אִישׁ אֶחָד לְמִטָּה אֶבְתָּיו תִּשְׁלָחוּ כָל יָשִׁיא בָהֶם"². "כָּלם אֲנָשִׁים רָאִישֵׁי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל הֵבִיאוּ"³

ולא זו אף זו, שלמדנו שאומר המדרש שכל שבט התעבר בו, אבי השבט, בן יעקב. ז"א ראובן עצמו התעבר במי שנשלח מראובן, וכך כל אחד מהשבטים. דהיינו, גדולה דגדולה.

וקרח מי היה?

וקרח – "בֶּן־יִשְׂחָר בֶּן־קָהָת בֶּן־לֵוִי"⁴. מנשאי הארון היה. בהפטרה של פרשת שמיני, אנחנו קוראים על מות עוזה, שאירע מפני שהוא אחז בארון הברית כאשר הארון נפל. ודוד המלך כועס שם, שהרי עוזה כלל לא חטא. והתשובה היא כמובן לא במימד המוסרי אלא הרוחני – מי שנכנס לאש, נכווה, גם אם כוונתו טובה. וקרח, מנשאי הארון היה ולא נכווה. דהיינו, אין ספק בגדולתו.

והאנשים שהיו עם קרח, מי היו?

"וַיָּקֻמוּ לִפְנֵי מֹשֶׁה וְאֲנָשִׁים מִבְּנֵי־יִשְׂרָאֵל וְזִמְעִים וּמְאִתִּים יָשִׁיאֵי עֵדָה קָרָאֵי מוֹעֵד אֲנָשִׁים־נָעִים"⁵

¹ הסיכום ע"פ פרשת השבוע תשפ"ג; וכן משולבים בסיכום חלקים מתוך 'מן הכח אל הפעל' - פרשת קרח- תשפ"ג.

² במדבר יג, ב

³ במדבר יג, ג

⁴ במדבר טז, א

⁵ במדבר טז, ב

גדולים שנופלים, איך זה יכול להיות?

ננסה להבין השיעור מה בדיוק הייתה הנפילה, ונראה כי לא היו הדברים כפשוטם. היתה נפילה, אבל היא לא הייתה בגמות כפשט הנגלה לעין, אלא סודה היה, רצון להגיע לתיקון השלם. הטעות הייתה, היעדר ההבנה שבלי התבטלות אין יכולת להגיע לשם.

ורמוז לכך, שאין הדברים כפשוטם, מוצאים בתגובת משה לקרח ועדתו. שאילו היו הדברים כפשוטם, היה כל האירוע נחתך באופן חד וברור, בדיוק כפי שאירע במקרה המתאוננים –

"וַיְהִי הָעַם כְּמִתְאַנְּיִים הֵעָ בְּאַנְּיֵי יְהוָה וַיִּשְׁמַע יְהוָה וַיִּזְרַח אָפוֹ וַתִּבְעַר-בָּם אֵשׁ יְהוָה וַתֹּאכַל בְּקִצָּה הַמִּוֹנָה"⁶

חד וחלק, והתגובה מידית וברורה. והנה כאן, דווקא כאשר מדובר על הגדולים, עמם מדקדק הקב"ה כחוט השערה, דווקא פה, אין תגובה מידית, ומשה מתחיל מולם מהלך שעל פניו אינו ברור כלל –

וַיִּדְבֹּר אֶל-קָרוֹחַ וְאֶל-כָּל-עֲדָתוֹ לֵאמֹר בִּקֶּר וַיִּדַּע יְהוָה אֶת-אֲשֶׁר-לֹו וְאֶת-הַקָּדוֹשׁ וְהַקָּרִיב אֵלָיו וְאֶת אֲשֶׁר יִבְזֹר-בּוֹ וְהַקָּרִיב אֵלָיו: וְאֵת עֲשׂוֹ קָדוֹחֵי-לָכֶם מִזֹּחֲלוֹת קָרוֹחַ וְכָל-עֲדָתוֹ: וַתִּזְדַּבְּהוּן | אֵשׁ וַיִּשְׁימוּ עָלֵיהֶן | קִטְרֶת לִפְנֵי יְהוָה מִזֹּחַ וְהָיָה הָאֵשׁ אֲשֶׁר-יִבְזֹר יְהוָה הוּא הַקָּדוֹשׁ רַב-לָכֶם בְּנֵי לֵוִי"⁷

וכותב רש"י – **"רב לכם בני לוי"** – "דבר גדול אמרתי לכם". ולא מפשים היו שכך התרה בהם וקבלו עליהם לקרב, אלא הם חטאו על נפשותם שנא' את מחתות החטאים האלה בנפשותם.."

כלומר, משה אמר להם משהו.. "דבר גדול אמרתי לכם", ובכל זאת, הם לא קיבלו ועשו אחרת למרות "ולא מפשים היו".

מה משה אמר להם? ולמה לא קיבלו?

ולמה 'בוקר' שזה זמן של חסד כידוע, יותר היה מתאים לומר 'לילה', שזה זמן הדינים, ומה עניין המחנות והקמורות?

ואחרי שלא קיבלו, ממשיך משה ומפציר בהם עוד, מסביר להם ואף מוחל על כבודו לגמרי והולך לאותם רשעים, דתן ואבירם; יועצי פרעה, אותם שני אנשים שהלשינו לפרעה על הרג המצרי ובגללם נאלץ משה, לברוח ממצרים למשך עשרות שנים, עד

⁶ במדבר יא, א

⁷ במדבר טז, ה-ז

אשר – "ויאמר יהוה אל-משה במדון קף שגב מצרים כי-מותו כל-האנשים
המבקשים את-נפשיך"⁸

וכותב רש"י –

"כי מתו כל האנשים" – מי הם דתן ואבירם. חיים היו אלא שירדו מנכסיהם והעני
חשוב כמות (גדרים סד)"

וכלפי אותם האנשים, מפגין משה אורך רוח בלתי מובן, שכנועים הסברים ושליחים –

"ויאמר משה אל-קרוז שמעו-נא בני לוי: המעט מכם פי-הבדיל אלהי ישראל
אתכם מעדת ישראל להקריב אתכם אליו לעבד את-עבדת מושכן יהוה ולעמד
לפני העדה לשירתם: ויקרב אתה ואת-כל-אנשי בני-לוי אתה ובקשתם גם-כהנה:
לכן אתה וכל-עדתך העללים על-יהוה ואהרן מה-הוא כי תכלינו (כתיב
תכלנו) עלינו: וישלחו משה לקרא לדתן ולאבירם בני אליאב ויאמרו לא זעלה:
המעט כי העלינו מארץ זבת חלב ודבש להמיתנו במדבר פיתשתר עלינו
גם-השתרר"⁹

הם ממשיכים ומדברים לשון הרע במשה, מסרבים לפנייתו לדבר איתם, טוענים שמצרים
היא היא ארץ זבת חלב ודבש, ומשה מדעתו משתרר על העם, וכאשר הקדוש ברוך הוא
רוצה לכלות אותם, משה ואהרן מתפללים עליהם –

"וידבר יהוה אל-משה ואל-אהרן לאמר: הבדלו מתוך העדה הזאת ואכלה אתם
פרגם: ויפלו על-פניהם ויאמרו אל אלהי הרוחות לכל-בשר האיש אחד יחטא ועל
כל-העדה תקצף:"

וגם אחרי כל זאת, משה ממשיך ורודף אחריהם, לא מוותר והוא עצמו הולך אליהם –

ויקם משה וילך אל-דתן ואבירם וילכו אחריו זקני ישראל:

והדבר נגמר רק כשיוצאים הרשעים מולו, שוב, כשהם 'נצבים' –

ויעלו מעל משכן-קרוז דתן ואבירם מסביב ודתן ואבירם יצאו זעבים פתחו
את-אליהם ונשיהם ובניהם וטפם:

וכותב רש"י – "יצאו נצבים: בקומה זקופה – לחרף ולגדף, כמו (שמואל א י"ז) "ויתיצב
ארבעים יום" דגלית (תנחומא):"

⁸ שמות ד, יט

⁹ במדבר, ru ח-ג

לא נתפס. אחרי שמושה מוחל שוב ושוב על כבודו, מתפלל עליהם ואף הולך אליהם, הם יוצאים "לחרף ולגדף" אותם. מוזעזע. ורק אז, כאשר כלו כל הקיצין, מגיעה התגובה החריפה, שגם היא בלתי ברורה. מדוע דווקא באופן הזה, שתפצה האדמה את פיה?

"וְאִם-בְּרִיאָה יִכְרָא יְהוָה וּפְעֻלָּתוֹ הָאֲדָמָה אֶת-פִּיהָ וּבִלְעָה אֹתָם וְאֶת-כָּל-אֲשֶׁר לָהֶם וַיִּרְדּוּ זֵזִים שְׂאֵלָה וַיִּדְעֻתָם כִּי זָאצוּ הָאֲנָשִׁים הָאֵלָה אֶת-יְהוָה:"¹⁰

ונשאלת שאלה נוספת – משנענשו, מדוע יש חילוק בין קרח ועדתו, שירדו "חיים שאלה", לבין מאתים וחמישים מדליקי הקטורת שנשרפו באש ה'? דהיינו, אלה חיים ואלה מתים, וכ"א בצורה משונה משלו –

"וַיְהִי כִכְלֹתוֹ לִדְבַר אֵת כָּל-דֹּבְרֵיהֶם הָאֵלָה וַתִּבָּקַע הָאֲדָמָה אֲשֶׁר תַּחְתֵּיהֶם; וַתַּפְתּוּז הָאָרֶץ אֶת-פִּיהָ וַתִּבָּלַע אֹתָם וְאֶת-בְּתֵיהֶם וְאֶת כָּל-הָאָדָם אֲשֶׁר לָקְרוּז וְאֶת כָּל-הָרְכוּשׁ: וַיִּרְדּוּ הֵם וְכָל-אֲשֶׁר לָהֶם זֵזִים שְׂאֵלָה וַתִּכַּס עֲלֵיהֶם הָאָרֶץ וַיֹּאבְדּוּ מִתּוֹךְ הַקֶּהֱל:"¹¹

"וְאֵשׁ יִצָּאָה מֵאֵת יְהוָה וַתֹּאכַל אֶת הַזֹּמְשִׁים וּמֵאֲתִים אִישׁ מִקְרִיבֵי הַקֹּטֶרֶת:"¹²
שזה כמו –

"וַיִּקְחוּ בְנֵי-אֶהֱרָן זָדָב וַאֲבִיהוּא אִישׁ מִזֹּהָתוֹ וַיִּתְּנוּ בָהֶן אֵשׁ וַיִּשְׁלִימוּ עָלֶיהָ קֹטֶרֶת וַיִּקְרִיבוּ לִפְנֵי יְהוָה אֵשׁ זָרָה אֲשֶׁר לֹא צִוָּה אֹתָם: וַתֵּצֵא אֵשׁ מִלִּפְנֵי יְהוָה וַתֹּאכַל אוֹתָם וַיָּמָתוּ לִפְנֵי יְהוָה:"¹³

מהו הקשר בין מעשה נדב ואביהוא למקריבי הקטורת, שהרי הם מתו באותה הדרך? ונדב ואביהוא ללא ספק צדיקים היו, ואילו מקריבי הקטורת, מאתים וחמישים האנשים שהצטרפו לקרח ועדתו, נתפסים בעינינו כרשעים..

הסוף הדומה, מטרים כאן רמז, שאין הדברים כפשוטם.

נסכם את השאלות עד כאן –

- א. איך זה שגדולים נופלים?
- ב. מה היתה הנפילה?

¹⁰ במדבר, טז, ל

¹¹ במדבר טז, לא-לג

¹² במדבר טז, לה

¹³ ויקרא י', א-ב

ג. מה פשר התגובה הסבלנית והמכילה של משה? למה לא היתה תגובה מידית כמו במתאוננים?

ד. מה עניין המחנות והקמורות, מדוע זו התגובה של משה?

ה. איזה עניין גדול אמר להם משה ולא קיבלו ממנו?

ו. מהו החילוק בין קרח ועדתו למאיתים וחמישים מקריבי הקמורת – שענשם היה שונה זה מזה?

ז. מדוע נענשו בעונשים האלו דייקא?

ח. מה הקשר בין נדב ואביהוא למקריבי הקמורת?

ננסה בשיעור לענות על כל השאלות, שיתבררו מתוך לימוד שיחשוף בפנינו את סוד מעשה קרח ועדתו.

כאשר קוראים את סיפור קרח, הדבר הכי פשוט לעשות, זה לחלק את הסיפור לטובים ורעים, לגיבורים ואחרים, לאור וחושך, וכך בפשטות, לתפוס את הסיפור כמערבון של המערב הפרוע, בו הגיבור עושה סדר בעיירה.

אלא שבאים חכמים, בתורות נפלאות, של הקומרנא הק', הארי' הק', 'באר מים חיים', החלבן ז"ע, וכן תורות בזוהר ומראים לנו את מה שלמעשה התרחש.

בשביל להבין את התשובות לכל השאלות, צריך להיכנס לראש של משה. אם אנחנו רוצים להבין את התגובה שלו.

התגובה הראשונה של משה, המתוארת בתורה, מיד לאחר שהם כולם נקהלים עליו בהאשמות –

"וַיִּקְהַל עַל־מֹשֶׁה וְעַל־אַהֲרֹן וַיֹּאמְרוּ אֲלֵהֶם רַב־לָכֶם כִּי כָל־הָעֵדָה פָּלֶם קִדְּשִׁים וּבְתוֹכָם יִהְיֶה וּמִדּוּעַ תַּתְּנֶשְׂאוּ עַל־קָהֳל יְהוָה"¹⁴

היא –

"וַיִּשְׁמַע מֹשֶׁה וַיַּסֵּב עַל־פָּנָיו"¹⁵

כותב רש"י, שמושה נפל על פניו שזהו כבר סירחון רביעי של העם "אמר עד מתי אטריח על המלך? שמא לא יקבל עוד ממני (תנחומא)", ובמצב כזה, של דין חזק, מה אפשר לעשות? מה הכי נכון וטוב לעשות? להתבטל.

¹⁴ במדבר טז, ג'

¹⁵ במדבר טז, ד'

כאשר אתה רואה שקורה מולך משהו לא נכון, דבר שלא צריך לקרות – תתבטל. אם לא תתבטל אתה תפסיד את הרגע, את הניסיון ואת האוצר הטמון בו.

כי אם לא תכפה על עצמך 'הר כגיגית', מה יקרה? באופן הכי אינסטנקטיבי ואוטומטי, אתה תתחיל לירות. תשתולל. תגיע למקום הלא נכון. למה? כי אתה מאוים. וצריך להבין, שאם אדם יגיב עם כל הכלים שיש לו, מול מי שכרגע מפעיל אותו, הוא בהכרח יעשה טעויות ויאבד את הכל. לא משנה מה ארסנל התחמושת שלך, אתה לא יכול להשתמש בו, בכל פעם שמפעילים אותך, להיפך, כל העניין הוא 'מידה'. לשים את הנשק של על אוטומט, זה לרוב, לא התגובה המתאימה למצבים שמולך. זה שאתה יכול לירות ולהרוג, לא אומר שזה מה שאתה צריך לעשות.

ביומיום שלנו הקב"ה יביא אותנו למציאויות בהן נאבד את הקרקע מתחת לרגליים. ואז מה?

אתה מרגיש את 'סוס פרעה ברכבו ובפרשיו' רודפים אחריך? אומרים לך "תתקוף!", מרגיש את האיום? לך אחורה. תתבטל.

מה זאת אומרת?

תדע שמשוהו כאן הולך לקרות. משוהו כאן יקרה. אל תעשה כלום. אל תיכנס בכוח עד הסוף. תתבטל ותגלה. כי צריך האדם לדעת, שעד שלא יסלק את אותו הדבר המפחיד אותו, אותו הדבר יחזור אליו שוב ושוב. עד שלא תיקח את השיעור, השיעור יחזור ויבקש שתלמד אותו.

התגובה של משה כאמור, מתחילה בהתבטלות, אבל מכאן הדברים הולכים וחופכים לפחות ופחות מובנים. בפשט הדברים לא נצליח להבין מה קורה כאן. מכנים אותנו הקומרנא הק', זי"ע, ב'היכל הברכה', להסבר עמוק מאוד, על מה שהתרחש. ומסביר הקומרנא הק', שכתוב בספר הגלגולים שהמלכות עתידה לעלות.

לאן?

למקום הכי גבוה **רישא דלא אתיידע (דלא)**, הראש שמעל לראשים. מעל לכתר. למדנו בעבר, 'מנוצר חסד' על 'האדרא רבא', שהכתר הרביעי הוא 'כתר שם טוב'. והוא כ"כ גבוה, שאנחנו לא יכולים לתת עליו שום הסבר.

ומה קורה שם? ברישא דלא אתיידע?

כשמגיעים לשם, כל החסדים מתבטלים. אין גמילות חסדים ואין צדקה. למה? כי הנהגה שם נקראת **הנהגה של זהב** ולא של כסף.

מה זאת אומרת 'הנהגה של זהב'?

הנהגה של גבורות בלי חסדים.

בלי חסדים? נשמע מפחיד..

לחיפך, למי צריך לעשות חסדים? למי שחסר.

אם לא חסר דבר לאיש, אין צורך בחסדים או בצדקה.

וכותב הקומרנא חק' על הנהגת הזהב – "הנהגת הזהב בביטול כל הקליפות וכל הרע".

זאת אומרת ש"הנהגת הזהב" היא הנהגה שבה כל הקליפות וכל הרע יתבטלו. והיא נקראת "הנהגת הגבורות".

"וזה מה שאומרים חכמים שלעתידי לבוא הלכה בבית שמאי"

דהיינו, הנהגת קו שמאל.

ויש להבין, כאשר אומרים "הנהגת הגבורות", אין הכוונה לגבורות מבחינת דינים, אלא גבורות נקיות, נטולות רע. וזה מה שיחיה לעתיד לבוא.

ואומר הקומרנא חק', שאז (והיא נקראת גם 'הנהגת אז'16) הלויים יחיו כהנים, והעבודה תעשה בבכורות, ומסביר הקומרנא חק' שקרה, שהיה לוי, היה עתיד ומעותר להיות כהן גדול לעתיד לבוא.

והוא עניין "אֶשְׁתַּחֲוֶה לְעֹמֶר בְּעֵלָה"17. שהאשה, שהיא הגבורות, היא תעלה למעלה, והיא העמרה שמעל לבעל. זאת אומרת, הנהגה של גבורות. הנהגה של זהב. הנהגה של לוי הופך להיות כהן. וזו המציאות של – "וְהָיָה אֲוֶרֶתְהָ לְבָנָהּ כְּאֹרֶת הַזֶּהָב"18, שהיא עצמה מוארת כמו השמש. וזה מה שרצה קרח לעשות.

¹⁶ ש'אז' ג' 8, הנהגת השמונה, שמעל להנהגת השבע הנוכחית.

¹⁷ משלי יב, ד

¹⁸ ישעיהו ל, כו

אבל, אומר ר' יעקב יוסף מפולנאה, בפרשת 'קרח', "אמנם שלא למעוץ בעצמו לומר שהוא בתכלית השלימות.. כי הירח שהיא הלבנה טעה בזה שלא ידעה חסרונה". שקשה מאוד לאדם לראות, ונעלם ממנו הרוב, כל חסרוננו. וזה מה שקרה לקרח וכל עדתו.

וכאשר אמר קרח – "כִּי כָל־הָעֵדָה כָּלָם קְדוֹשִׁים"¹⁹, הוא צדק. כולם קדושים. אבל נקט במעורב, לשון יחיד (עדה) ורבים (קדושים) והוא עניין הפירוד והמחלוקת. שכן היו חלוקים גם ביניהם, שכל אחד מהם ראה את עצמו ראוי להיות כהן גדול. דהיינו, ברישא דבריו, אמר קרח דבר נכון, אבל באופן הלא נכון. ובסיפא דבריו אמר דבר לא נכון – "וּבְמִדְוֵי תִתְנַשְׂאוּ עַל־קָהֳל יְהוָה"²⁰

נכון שהקדושה קיימת בכל אחד מעם ישראל, ובלשון הקדש (כ"ב אותיות התורה הק') ובארץ ישראל. זו הסיבה שאסור לקחת ספרות בלשון הקודש לשירותים, או להוריד פירות של א"י לחו"ל, כי זה נקרא מורידים מהקדש. למדנו בשיעור על ט"ז בשבט, שכאשר עם ישראל נכנס לא"י, פסק המן מלרדת, וזאת משום שקדושת פירות ארץ ישראל עולה על קדושת המן. זה המשמש והאפרסק שאתה אוכל! עולה על קדושת המן. ולכן כל עניין יצוא פירות א"י לחו"ל הוא מאוד בעייתי, בלשון המעטה. ואידך זיל גמור.

ואומר הקומראנא הק', אכן נכונים היו דברי קרח לשעתם, דהיינו בטרם חטאו ישראל בחטא העגל. אבל מכיוון שחטאו, הם כבר אינם קדושים בזכות עצמם, אלא בזכות משה רבנו, שעמד בפני הקדוש ברוך, סנגר עליהם והציל אותם –

"וַיִּזְחַל מֹשֶׁה אֶת־פָּנָיו יְהוָה אֱלֹהָיו וַיֹּאמֶר לְמֹה יְהוָה יַחֲרֶה אִפְּךָ בְּעַמֶּךָ אֲשֶׁר הוֹצֵאתָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם בְּכֹחַ גָּדוֹל וּבְיָד חֲזָקָה"²¹

משה רבנו ע"ה, מסנגר עליהם ביג' מידות דרחמים, תיקוני דיקנא (זקן), והוא זה שבזכותו נסלח לעם. ולכן, מרגע חטא העגל והתיקון שהביא משה, אין מצב לקדושה בלי משה, כי משה הוא הוא דעת דקדושה, דעת עליון. ולא ייתכן להיות קדוש, ללא דעת דקדושה. אם יש ניתוק או פגם בדעת, והיא אינה קדושה, אזי גם האדם עצמו אינו קדוש.

ובכך טעה קרח.

קרח חשב שאפשר לנתק את משה מהעניין של הקדושה. ברישא דבריו, אמר נכון, 'העדה כולם קדושים', אבל בסיפא דבריו אמר 'למה תתנשאו' – ובכך עשה פירוד בין הקדושה למשה, פירוד שלא ייתכן במציאות של אחרי חטא העגל.

¹⁹ במדבר טז, ג

²⁰ במדבר טז, ג

²¹ שמות לב, יא

הסינגור הראשון של משה על עם ישראל לאחר הטא העגל, היה שבירת לוחות
הברית "אֱשֶׁר עָשָׂה בְּעֵינָי כָּל־יִשְׂרָאֵל"²² (שבכך ניתק את המקום של הקטרוג
על עם ישראל ואפשר מצב של תיקון) – כי זו הדעת של משה תמיד – איך לתקן?
וכותב הקומרנא הק' –

**"יבזה טעה קרח וגם אדה"ר וגם נדב וגם אביהוא וגם אנשי סדום וגם אנשי המבול וגם
אנשי הפלגה"**

מה???

קרח באותה טעות עם אדם הראשון, נדב ואביהו, אנשי סדום, המבול והפלגה?
איך זה קשור?

אם כותב הקומרנא הק' שאדה"ר טעה, זה אומר שהמטרה שלו הייתה לתקן, והוא טעה.
ומכאן יוצא, שאף המטרה של קרח, הייתה לתקן.

אם כך, מה רצה קרח לעשות?

נחזור לרדל"א, המקום אליו צריכה המלכות לעלות לעתיד לבוא.

כיום המלכות מיוצגת על ידי האות ד', שהיא דלה ועניה, אין בה כלל אור משל עצמה,
'לית לה מגרמה כלום'. וכשהיא תעלה לרדל"א, למקום בו לא צריך לחסדים ולצדקה, אז
היא תיתקן, מדוע? כי במקום הזה יש כח של גבורות, שזה הכח שלה. היא עצמה.
אבל כדי להגיע לשם, להעלות את הד' צריך להתחבר למשה, לדעת דקדושה, דעת עליון.
זה תנאי בלעדיו אין.

ומהי אות הדעת של משה רבנו ע"ה?

האות ו'. כי ה-ו היא ל' למעלה שהמשיכו אותה למטה.

וכאשר ה- ד' תעלה ל- ו' איזו אות תתקבל?

האות ה'

כלומר למעשה, כל הסיפור שלי כאן, זה לקחת את הד' ולהעלות אותה לדעת עליון,
למעלה ל-ו, ואז היא מתקנת והופכת להיות ה'.

²² דברים לד, יב

הו' נכנסת לתוכה, וזה העניין.

כי כאשר הו' לא בתוך ה- ד', זה מצב של גלות. זה המצב של "שכינתא בגלותא".

אם הו' לא בתוך הד', איפה היא?

הו' עולה למעלה. לאצילות.

ומה קורה עם האות ד'?

ה- ד', הדלה והעניה, ללא שום מילוי, יורדת למטה. "ורגליה יורדות מוות". אבל יש לזכור שדלת היא גם דלת. יש שער להתגלות. לתקן.

מה קורה עם הד' כשהיא יורדת למטה?

היא נעשית חיה וחיות ואלקות לעולמות הפירוד – בריאה, יצירה, עשיה (בי"ע).

ומאותו רגע, הכח הזה של המלכות נקרא 'אלקים'.

כלומר אלקים, נותן את כח הדין, כי ב-ד' אין ו'.

והאם כשהיא למטה היא מקבלת השפעה מה-ו'?

כן. הד' מקבלת כל הזמן השפעה מה-ו' שעלתה למעלה ומשפיע כזכר.

מדוע ה-ד' מקבלת השפעה גם כשהיא כל כך למטה?

כי היא צריכה ואמורה לחפוף להיות ה'. לכן בלשון הקודש, אחרי ד', באה ה', שבתוכה ניכרת השפעת ה-ו' שבאה מיד אחריה.

אומר הקומרנא הקדוש, שהאחוריים של האות ד', דהיינו, הצד הכי 'דיני' שיש בה, הוא סוד "שכינתא בגלותא".

ומה קורה כשהשכינה בגלות?

קורים שני דברים, **האחד**, אין לשכינה את האור שהיא אמורה לקבל לעצמה כמו שצריך, אלא היא מקבלת רק כדי חיותה. והדבר **השני** שקורה, בגלל שזה מצב נמוך של אחוריים, השכינה מחיה את הקליפות. והמצב הזה נקרא – **יראה דמלכות דמלכות דעשיה**²³.

ומשם יונקות הקליפות. משם מגיעים הכוחות הרעים. **'יראה רעה'**.

מה זה 'יראה רעה'?

יראה רעה זה מצב בו אנחנו מפחדים מכל מיני דברים שלא אמורים להפחיד אותנו בכלל. למשל, ממנהל הבנק, מהבוס בעבודה, מלא להיות מצליחים או ראשונים, ממה יגידו עלינו, מהפרנסה, מלהיכשל במבחן וכיוצ"ב. וזה המקום של המרה השחורה, החרדות והעצבות.

למה זה קורה דווקא באחוריים של האות ד'?

כי הבחינה הזו של ה-ד' היא **בלועה ומעורבת עם הקליפות**.

מה קורה כשה-ד' עולה?

כשה-ד' עולה היא כבר לא למטה עם הקליפות, ואז היא הופכת ל-ה' מתוקנת, ואין יותר דינים. ואז, עוברים למציאות שבה מכיוון שאין דינים, אין יותר צורך בחסדים, ולפיכך, החסדים בטלים, וההנהגה היא **הנהגה של גבורות**.

צריך לזכור, כל פעם שיש מציאות של הנהגת חסד, זה אומר שיש מציאות של חוסר.

אז איך אפשר להעלות אותה?

קודם כל להבין ששם אתה נמצא. באחוריים של מלכות דמלכות דעשיה.

זה האבחון.

כל הפחדים והדיכאונות. הכל מגיע משם.

ומסבירים חכמים, שאפשר לעלות את ה-ד' משם, ולצאת מהמקום הזה, **על ידי תפילה**. ואומר הקומראן הק', **בתפילה וכן על ידי הקטורת**, שם יש יא' סממנים, כנגד הקליפות, ובכך הקטורת הקליפות נדחות, ואז.. החושך הופך להיות אור.

בציור מס' 1, אפשר לראות את המעבר מה-ד' ל-ה' ע"י הכנסת ה-ו ל-ד'

²³ שבכל ספירה יש עשר ספירות, כך שלכל ספירה יש את המלכות שלה. והמקום הכי נמוך הוא המלכות של המלכות של עולם העשיה, דהיינו – "מלכות דמלכות דעשיה".

וזה מה שרצה קרח לעשות, להגיע להנהגת הזהב של העתיד לבוא. הנהגת הגבורות. שאז הלויים הופכים לכהנים. קרח רצה להביא את הקץ. את התיקון השלם. וזה מה שרצה גם האדם הראשון ונדב ואביהוא.

דור המבול, גם הוא, רצה להגיע לחיבור לגבורות, והגיע לחיבור לדינים! עבודת ה', מתוך השפע, והגיעו לחדס מקולקל. דור הפלגה, רצה לעבוד ללא עזרה, בפירוד, וקלקלו. וענשם היה אף הוא במידה כנגד מידה, בפירוד, ככתוב: **"וַיִּפֹּץ יְהוָה אֶתְּם מִשָּׁם עַל-פְּנֵי כָל-הָאָרֶץ וַיִּזְדָּקְלוּ לְבָנֵי הָעִיר"**²⁴

באשר לנדב ואביהוא, נקדים ונאמר שאין אנו יכולים באמת לתפוס דרגתם ומעלתם, שהרי כתוב עליהם **"בְּקֶרְבִּי אֶקְדָּשׁ"**²⁵. אבל בכל זאת, כמה אספקלריות-

נדב ואביהוא הקטירו אש זרה ומתו **ביום השמיני למילואים**, דהיינו 'אז' - שמונה, שגם הם רצו להביא את התיקון השלם, את הנהגת הזהב, מיד. אלא שכמו קרח, גם הם עשו זאת באופן הלא נכון, שכן 'אז ישיר משה'. צריך את משה ב'אז'. אי אפשר בלעדיו.

גם הם, חשבו שהם יכולים לבד - כתוב ב'ויקרא רבא' פרשה כ', סעיף ו' נכתב - "תני ר' אליעזר: לא מתו בניו של אהרן, אלא על ידי שחורו הלכה בפני משה רבן."

דהיינו, גם נדב ואביהוא לא נהגו כבוד במשה. כמו קרח. גם הם לא הבינו שבשביל להעלות את ה-ד' ל-ו' ולהגיע ל-ה', צריך את משה רבנו. ומי שמורה הלכה בפני רבו, יוצא שטעה, אין הוא שוגג אלא מזיד, שחובה עליך להיוועץ בגדול ממך.

וגם אצל נדב ואביהוא אנחנו רואים שהניתוק ממשה, כמו חוק טבע, מוביל תמיד לפירוד, למחלוקת. כי זו התוצאה הטבעית של הניתוק ממשה, הניתוק מ-ו' החיבור-מחלוקת ופירוד, ס"א, לעומת הקדושה, שהיא אחדות.

שכתוב שם, סעיף ח' - **"בר קפרא בשם ר' ירמיה בן אלעזר אמר, בשביל ד' דברים מתו בניו של אהרן.. ועל שלא נטלו עצה זה מזה.. ועל שלא נטלו עצה זה מזה שנאמר: 'איש מחתתו' שמעצמו עשו שלא נטלו עצה זה מזה."**

וגם כאן, במקום של הפירוד ממשה, אי נטילת העצה, מופיעות המחתות. אליהן נגיע בהמשך השיעור כדי להבין מה עניינן.

וגם בעניין נדב ואביהוא מוזכרת השררה - כי הניתוק ממשה, מדעת דקדושה - מביא לפירוד ולמחלוקת - וברגע שיש פירוד, כל אחד הוא זה שרוצה להשתרר. השררה נכנסת למגרש כשיש פירוד.

²⁴ בראשית, יא, ח

²⁵ "וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל-אַהֲרֹן הוּא אֲשֶׁר-דִּבֶּר יְהוָה | לֵאמֹר בְּקֶרְבִּי אֶקְדָּשׁ וְעַל-פְּנֵי כָל-הָעָם אֶכְבֹּד וַיֵּדֶם אֶהֱרֹן" (ויקרא, יג, ג)

שם- "מלמד שהיו משה ואהרן הולכין תחלה, ונדב ואביהוא מהלכין אחריהן, וכל ישראל אחריהן. ואומרים (=נדב ואביהוא): מתי ב' זקנים הללו מתים ואנו נוהגין שררה על הציבור. ר' יודן בשם ר' איבו אמר: בפיהם אמרו זה לזה. ר' פנחס אמר: בלבם הרהרו. אמר רבי ברכיה: אמר להם הקדוש ברוך הוא: 'אל תתחלל ביום מחר. הרבה סיחין מתו ונעשו עורותיהן שטוחין על גבי אמותיהן'."

ומידה כנגד מידה נפטרו בחיי משה ואהרן. כפי שקרה לקרח וכל עדתו. שהרוצה שררה צריך להיזהר עד מאוד, שהרצון יהיה נקי וטהור, כי אם תתגנב לשם ולו טיפה אחת של 'אנא אמלוד', הרי שהדעת כולה פסולה. ומי שלא יכול להגיע לסולת מבוררת ביג' נפות לגמרי בעצמו, כדאי שלא יצא עצמאית לדרך.

וכותב 'מי השלוח'²⁶ על פרשת 'קרח' - "אכן באמת בין רוגזא דרבנן ובין כעס היורד לשאול הוא רק חילוק קטן דקה מן הדקה שלעיני בשר לא נראה מפורש שום חילוק, רק חשי"ת היודע תעלומות לב חשב זאת לחטא.. כי חילוק זה בשרשו במעשה בראשית הוא דק מאוד כמו פרח שושן.. וכן חסרוננו היה דק מאוד.. ובזה היה טעות קרח.. שההבדל הוא רק כמו פרח שושן, לכן אמרו אחר כן המזמור (תהלים מ"ה) למנצח על ששנים לבני קרח משכיל שיר ידידות'."

זאת אומרת, ההבדל בין 'לשם שמים' לבין 'אנא אמלוד', הוא דק מן הדק. יכול המשתרר לרמות את האחרים בדבר כוונותיו ואולי אפילו את עצמו, ולעטוף את הרצון בשררה, במיעונים אידיאולוגיים משכנעים, כמו 'כל העדה כולם קדושים', אלא שה' בוחן כליות ולב.

ומסביר לנו הקומרנא הק', שחבל על המאמץ לנסות בכלל.. כי מאז חטא העגל- כולנו צריכים את משה. אף אחד לא כדאי לו לקחת את הסיכון, ולחשוב שהוא יכול לבד, עובדה, הכי גדולים בשלו בניסיון הזה.

רק כשאתה קורא את הקומרנא הק', אתה פתאום מבין את פרשת 'זירא', כאשר אברהם מנסה לברר אולי יש צדיקים בסדום. כי צדיק הוא האות ו'. צדיק יסוד עולם, ספירת היסוד שמתחילה בדעת. מה למעשה מבין אברהם? שאנשי סדום רוצים לעלות בלי ה-ו', בלי דעת דקדושה, והוא מברר.. אולי יש שם ו'? אולי יש שם צדיק?

מכאן יוצא שמלכתחילה הטעות של סדום זו כמו הטעות של קרח וגם המבול וגם דור הפלגה.

ומשה מנסה לעשות את אותו הדבר, לאפשר להם לעשות את רצונם, אבל לחבר אותם אליו, אל ה-ו'.

²⁶ ר' מרדכי יוסף ליינר מאיזביצא זי"ע. עליו אמר הרבי מפשיסחא שחיבבו מאוד, כי הוא "כמי השילוח ההולכים לאט, אך דבריו חופרים לעומק עומקים'."

אחרי שמושה נופל על פניו, הוא מנסה להבין מה קרה בעצם רוצה לעשות? וכאשר הוא מבין שתכלית כוונתו של קרח היא להביא את התיקון השלם עכשיו, הוא הושב – 'אולי אני אעזור לו?'

משה רוצה לעזור להם, כי הוא מבין מה הם. הם "אנשי שם".

"וַיִּקְרְאוּ לִפְנֵי מֹשֶׁה וְאֲנָשִׁים מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְזִמְעִים וּמֵאֲתָנִים וְשִׁיֵּאִי עֲדָה קָרְאִי מוֹעֵד אֲנָשֵׁי-שֵׁם"²⁷

זהר פרשת קרח – אומר הזה"ק שיש הבדל בין 'אנשי שם' ל- 'אנשי הוי"ה' (אנשי השם).

אנשים בז"א (כוח ההשפעה) נקראים 'אנשי הוי"ה'; אנשים במלכות נקראים 'אנשי שם'. שהמלכות נקראת שם. **"בְּזִקְבֹר־שֵׁם יוֹמֶת"²⁸**

וזה עניין שם האדם. שהשם שלך הוא המלכות שלך. אותיות השם שלך, הן כלים, שבתוכם אתה מקבל את האור שלך.

ואם כך, "אנשי הוי"ה" שזו השפעה – הם חסדים; ו"אנשי שם" – מלכות – צד הגבורות.

'אנשי שם', אנשים של המלכות, הם אנשים של ה- **ד'.**

ולכן, אומר הקומרנא הק', כתוב **'קָרְאִי מוֹעֵד'**, בלי י' כי יש כאן רמז על המלכות שהיא חסרה. אין בה י'.

משה, שבו יש גם חסדים וגם גבורות²⁹ – רואה את 'אנשי שם' ומבין שהם רוצים לתקן את המלכות. ז"א זה לא עניין אישי אינטרסטי, אלא זו ראייה של לפני החטא – 'כל העדה כולם קדושים'. אלא שהם מלכות ובאים מצד הגבורות, ולכן נדרשת המתקה.

"וַיִּדְבֹּר אֶל-קָרְחוֹ וְאֶל-כָּל-עֲדָתוֹ לֵאמֹר בִּזְקֹר וַיִּדְעַי יְהוָה אֶת-אֲשֶׁר-לִי וְאֶת-הַקְּדוּשָׁה וְהַקְּרִיב אֵלָיו וְאֶת אֲשֶׁר יִבְחָר-בּוֹ יִקְרִיב אֵלָיו"³⁰

כתוב **וַיִּדְעַי** בלי ו', שכן ו' זה החסדים; וכאשר כתוב ללא ו', דהיינו אנחנו במצב של גבורות. וצריך מיתוק. ולכן אומר משה רבנו ע"ה **"בִּזְקֹר וַיִּדְעַי"** –

²⁷ במדבר טז, ב

²⁸ ויקרא כד, טז

²⁹ בדעת יש לנו חסדים וגבורות; הבית של התפלין נחלק לארבעה בתים כנגד חב"ד. אבל אם כך היו צריכים להיות שלושה בתים? אלא שהדעת מתפצלת לחסדים דדעת וגבורות דדעת.

³⁰ במדבר טז, ה

"וַיֵּלֶע" הוא מצב של נוק' בדינים, והמיתוק הוא במילה – **"בִּקְר"**, שהוא מצב של חסד, זמן תחילת עבודת הכהנים. הדבר הראשון שעושים הכהנים בבוקר, מטיבים את הנרות ומדליקים את הקטורת – **"וְהִקְטִיר עָלָיו אֶהָרֶן קְטֹרֶת סַמִּים בִּבְקָר בִּבְקָר בְּהִיטָבוֹ אֶת־הַנְּרֹת יִקְטִירָהָ" 31**.

למה?

מיתוק על הבוקר. מיתוק הקטורת.

משה מבין מה רוצה קרח לעשות, ומבין שמדובר ב'אנשי שם' ולכן רוצה לתת להם עזרה בלמתק. זו הסיבה שהוא לא 'שובר אותם על המקום'. הוא קורא את המפה ורוצה לתת להם עזרה.

כי אם הנקודה הכי נמוכה שהיא **מלכות דמלכות דעשיה**, תתברר, ונוכל להעלות את המלכות למעלה בבחינת **'הַתְנַעֲרִי מִעַפָּר קוֹמִי'**, אז נגיע למציאות של **"בִּלְעַ הַמָּוֶת לְנֶפֶשׁ"**, שאז כל החיות מסתלקת מהקליפות לגמרי, והמלכות יוצאת מהמכח של הקללה. ואז..

יתבטל **"וְהָיָא יְמֵי־לֵבָר" 32**

למה?

"הוא" הכוונה ל- ז"א, זה אומר שהוא צריך להשפיע למלכות את החסדים, אבל אם המלכות מתעלה, הרי שמגיעים להנהגת הגבורות, הנהגת הזהב, ולא צריך חסדים עוד, ולכן לא צריך עוד את **"הוא ימשל בך"**. שכמובן **"הוא ימשל בך"** הגיע אלינו בעקבות חטא אדה"ר.

ואומר הקומרנא הקדוש, שזו הנקודה שהוזרת על עצמה.

ולכן אומר להם משה להביא את הקטורת בבקר ומשתמש בשם הויה – **"וַיֵּלֶע יְהוָה"**, הכל על מנת למתק.

ולכן, הוא מוחל על כבודו ומתגיים לעזור, רק אומר להם – תקבלו ממני את העצה הזאת, תעבדו בשיתוף איתי, כי לאחר חטא העגל זה המצב. צריך ביטול. אי אפשר להתחבר לדעת דקדושה, לדעת עליון, בלי ביטול. ומשה הוא הביטול – **"וְהָאִישׁ מִשָּׁה עָלָו מֵאֵד מִכָּל הָאָדָם אֲשֶׁר עָלֶיָּהּ הָאֲדָמָה" 33**.

³¹ שמות, ל, ז

³² בראשית, ג, טז

³³ במדבר יב, ג

אבל קרח, רוצה להגיע לדעת דקדושה בלי ביטול.

וזה חסרון בחכמה.

"וְאַתְּ-הִקְדָּוֶשׁ וְהִקְרִיב אֵלָיו", מה זה 'קדוש'?

זהר פרשת 'אמר', **"כל קדוש הוא בחכמה"**

קדושה זה כח שנקרא חכמה.

החכמה מגיעה מפרצופים גבוהים מאוד. כשאתה מתחבר לכח שנקרא חכמה (פרצוף אבא) אתה מתחבר לכח שנקרא קדושה.

זה אומר, שכשאתה מסתכל על חכמה גולמית, י', בצורה הנקיה והמבוררת של החכמה, אין לך שום דרך להתחבר אליה. צריך צמצום של החכמה ע"י הבינה. בעזרת אמא, הכח הזה יורד מיסוד דאבא, ליסוד דז"א, ובגלל זה הוא נקרא 'בקר'. ומהנקודה הזו משפיעים את כל האור הענק הזה למטה למלכות.

כל הרעיון הוא להוריד את הקדושה למלכות. ואומר הקומרנא הק', **"וְאַתְּ-הִקְדָּוֶשׁ"** זה ה', שהיא המלכות שנכנסת לקדוש ומקבלת חסדים גדולים.

ומוסיף הקומרנא הק',

שאמר להם משה רבנו **"ואם יהיה עת רצון לפניו ישאר זה בקביעות, ויתבררו כל הבירורים לתכלית הטוב, ויעלה בידכם, ובוודאי תבוא קץ הגאולה וגם אני מסכים"**.

כאן רואים את גודל ענוותנותו של משה רבינו ע"ה, שעבר חרפות ובזיונות והגיע למדרגה של **"גם אני מסכים"!!!!**

משה מסכים שהם יעשו את המהלך להבאת התיקון השלם, ומבקש מהם לקבל ממנו עצה, מתנה, שהיא היחוד הקדוש, שהוא היחוד שעושים הכהנים, וכך בדיוק הוא חייב להיות.

כי הכהנים מצליחים להגיע למיתוק עם הקטורת. ורוצה משה שהם ימתקו, כדי שיצליחו להעלות את ה-ד', שהיא מלכות דמלכות דעשיה, אל ה-ו' כדי שתתמלא באור ה-ו' ותהפוך ל-ה'. ואז יבוא גואל.

וכותב הקומרנא הק'—

"דבר גדול כזה (הקדמת הקין) ומדרגה גדולה כזאת, אם ימצא בידכם איזו פניה (מחשבה זרה, פגם, רעיונות כוזבים) דקה מן הדקה תדחו מזה לשאול תחתית כמו שארע לאלישע אחר'.

מה אנחנו מגלים על אלישע בן אבויה? אחד מארבעה שנכנסו לפרד"ס, שהוא למעשה התחיל את כל המחלך שלו, גם בכוונה טובה, אבל שוב, קרה שם משהו והכל התהפך.

כשאתה מנסה לעשות מחלך שהוא קשה, אתה צריך להבין, שאם לא תלך בצורה הכי זהירה, אתה תיפול. כמו שאמר ר' עקיבא, "כשאתם מגיעים אצל אבני שיש מהור אל תאמרו מים מים! משום שנאמר 'דובר שקרים לא יכון לנגד עיני'³⁴.

והשקר כמו שמסבירים לנו חכמים, יכול להיות דק מן הדק, כשפת שושן. נחבא אף מעיניו של האדם עצמו, שהוא סומא לשקר שבו. ולפקיחת עיניו צריך להיות עניו. קרי עם י³⁵. דהיינו, שצריך האדם את משה רבנו ע"ה. שבלי משה, מאז חטא העגל, כולנו – דובר שקרים לא יכון לנגד עיני'.

ומשה כחלק מהעזרה שלו, מבקש מהם לקחת מחתות –

"וְאֵת עֲשׂוֹי קְדוֹתֵיכֶם בְּמִזְבְּחֵי קָדְשׁ וְכָל־עֲדָתוֹ: וְתָנִיבֶהֱן | אֲשֶׁ וְשִׁיבֹו עֲלֵיהֶן |
קְטֹרֶת לְפָנַי יְהוָה מִזֶּחַר וְהָיָה הָאֵשׁ אֲשֶׁר־יִבְחָר יְהוָה הוּא הַקָּדוֹשׁ רַב־לָכֶם בְּנֵי
כָּן" ³⁶

למה קוראים להם מחתות?

הזה"ק ינוקא פרשת 'בלק', כותב על דברי הגמרא בנוגע לעין הדעת, איוזה עין היה?
ועולות כמה אפשרויות – ענבים, חטה, אתרוג, תאנה.

מה שאומר, שהוא היה הכל. שצריך להסתכל על עין הדעת, מכל הבחינות האלו, כי יש לו היבטים שונים.

ולמאן דאמר חטה היה, יש לבדוק מהי החטה והאם היא קשורה ל'מחתה'? נכתב בתורה –

"אֶרֶץ חֹפֶל וְשִׁעָרָה וְגִפֹּן וְתֵאֵלָה וְרִמּוֹן אֶרֶץ־לֵית שֶׁמֶן וְדָבָשׁ" ³⁷

חֹפֶל – ניקודה חיריק קמץ, בגי' כ"י³⁸.

³⁴ מסכת חגיגה, דף יד, ע"ב

³⁵ ר' שיעור פרשת 'שלח לך' תשפ"ג

³⁶ במדבר טז, ה-ז

³⁷ דברים ח, ח

³⁸ שכל נקודה=10, וכל קו=6. ובחיריק יש נקודה אחת, ובקמץ- נקודה וקו.

והאות ט' במילה **זִפְתָּה** מנוקדת בדגש. למה?

כדי שנדע שאי אפשר בשום פנים ואופן לקרוא אותה ברפוי, כי ברפוי זה עוד אות. ויכולה להתקבל המילה – "חטאה".

וחלופה של ט' בת'.

במקום חטה – יכול להיות 'חתה'.

לכן האות הכי חשובה במילה היא הט' הדגושה. הט' של המילה טוב. ובחטה יש טוב. וחטה בלי י', כי בתוך הט' יש דגש.

וגי' **חטה=כ"ב**. שהן כ"ב אותיות התורה הק'.

שחטה היא כנגד כב' אותיות התורה. לכן כתוב בגמרא שתינוק ברגע שהוא אוכל חטה מקבל דעת.

לעומת זאת, "חתה", פירושה פחד.

"וְלֹא עֲוִיתִיךָ זִזְקָה וְאֶמֶן אֶל־תִּנְעֹרֶץ וְאֶל־תַּנּוּחַת כִּי עֲמַךְ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל אֲשֶׁר תִּלְךָ"³⁹

לכן, כל כך חשובה הקריאה הנכונה בתורה, שאם אתה לא קורא את המילה **זִפְתָּה** עם דגש בט', אז כשאתה אומר "אָרֶץ זִפְתָּה וּשְׁעָרָה", אתה בעצם אומר ארץ 'חתה', דהיינו, ארץ של פחד, חורח.

ו"חתה" היא היא **מלכות דמלכות דעשיה**, דהיינו, האות **ד'**. כי לא נכנסת בה ה- **זִפְתָּה**, דהיינו, האור של כ"ב אותיות התורה הקדושה. והיא במצב קשה, דלה ועניה. במצב של 'חתה'. ושם כל הפחדים והחושך. ב'חטה' האור וב'חתה' החושך.

וכשהמלכות במצב של 'חתה', דהיינו באחוריים של **מלכות דמלכות דעשיה**, היא במצב של – **רְגֻלִיתָ יִרְדּוֹת מוֹת**⁴⁰ ואז המצב הוא 'ראה רעה', פחד שבר וכו'.

ועכשיו אנחנו מבינים את שאמרה רבקה ליצחק –

"וְהָאָמֶר רִבְקָה אֶל־יִצְחָק קָצָתִי בְּזוּלִי מִפְּנֵי בָּזוֹת נָזַת אִם־לִקְוֹ יִלְקָב אֵשֶׁת מִבָּזוֹת־נָזַת כְּאֵלֶּה מִבָּזוֹת הָאָרֶץ לְמַעַן לִי וְזֵימִים"⁴¹

³⁹ יהושע א, ט

⁴⁰ משלי, ה, ה

⁴¹ בראשית, כז, מז

ואומר הצדיק, שהיו לוקחים הכהנים **מוזתה**, שהיא עצמה, כאמור, כנגד ה-ד', דלה ועניה, נעדרת אור, ואיתה, עם ה-מחתה, עם ה-ד', היו עושים עבודה שבקודש, עבודת הקטורת, המיתוק. וזה התיקון.

שהמחתה מתקנת את ה-ד'.

בתיקון המחתה, אנחנו לוקחים קטורת, מוציאים את המלכות מהאחוריים ומעלים אותה אל המקום העליון.

ומכיוון שידע משה שקרה ועדתו הם אנשי שם, אנשים מהמלכות, אנשים של ה-ד', שרוצים לתקן את המלכות, ורצה לעזור להם, לכן אמר להם – **וְאֵת עֲשׂוֹ קְדוֹזֵי לְכֶם מוֹזְתוֹת קָרִיז וְכָל־עֲדָתוֹ.**

הוא ניסה להביא אותם למקום הנכון, ע"י תיקון המחתה. ולכן כתוב **מוֹזְתוֹת** עם ו', שזו המטרה, להגיע ל-ו' ולהכניסה לתוך ה-ד'.

ואומר הצדיק – **"כל מטרת קרה לקשר את הד' עם הו' בקביעות"**
וברגע שזה יקרה, נקבל את המצה המרכזית בפסח.

שזכור את המצה אפשר לחלק, בשלושה אופנים, כפי שלוש האפשרויות לכתיבת האות ה' (שהיא המלכות המתוקנת), ואלו הן: די, דו, תלת וויין.

אומר הארי הק', ה' תתאה נחלקת לשלוש צורות גרפיות –

ד' – האות ה' מורכבת מהאות ד' ובתוכה האות י' הפוכה – **ה'** – והיא **המצה העליונה** – כנגד **הכמה**. ולכן אנו אומרים הא (בצירי) לחמא עניא די (!!!) אכלו אבהתנא בארעא דמצרים.

ד' – האות ה' מורכבת מהאות ד' ובתוכה האות ו' – והיא **המצה האמצעית**, כנגד **הבינה** – ואותה חותכים לחלק גדול וקטן. החלק קטן הוא ה-ד', והחלק הגדול הוא ה-ו', שהוא האפיקומן. שצריך למצוא אותו צפון. בסוף. לעתיד לבוא. כי לעתיד לבוא הוא זמן שבו מצאו את האבידות, שאין שם אבירה, שהכל מצוי.

במקום הזה צריך להגיע לה' המתוקנת שבתוכה יש ו'. לה' המתוקנת קוראים **מצה עשירה**, שהכוונה היא שזו מצה עם ה-ו' בפנים.

תלת וויין – האות ה' מורכבת משלושה וויים, למעלה, למטה ובפנים – והיא כנגד **המצה התחתונה** – כנגד **הדעת**.

שלוש המצות – כל אחת מהן היא ה'.

חזין משלוש המצות, יש לנו בקערת הפסח את שאר הו"ק, כנגד חג"ת נח"י.

כך שבקערת הפסח יש לנו 10 ספירות מתורגמות קולינרית.

מצה עשירה = 720 = ישתבח = 10 פעמים שם ע"ב = כל צירופי 'בראשית' = כן⁴²

התיקון הגדול – 'כן'.

וקרח וכל הטועים שנפלו, חשבו – YES WE CAN ביכולתנו להביא את ה-כ"ן, את התיקון הסופי. ואז יעלו כולם להנהגת הזהב, הנהגת הגבורה, וקרח הלוי, יהיה כהן.

ומשה שניסה לעזור להם להגיע לנקודה הזו, אומר להם "וְשִׁימוּ עֲלֵיהֶן קְלָרֶת", הוא מוסר להם את סוד היחוד שיעלו את הוד' לקשור אותה לגמרי עם הו'.

סוד היחוד המופלא, פלאי פלאים, מובא בנספח לסיכום זה, שנקרא "עור כנזל אור" – מן השיעור פרשת השבוע מן הכוז אל הפעל.

יחוד שצריך כל יהודי לעשות בהנחית התפלן בכל יום, כדי לקשר את ה-ד" עם ה-ר', לצאת מהמקומות הנמוכים שהוא נמצא בהם, לקבל שפע ולהוציא את השכינה מהגלות.

גם לנשים – הדרכה כיצד להתחבר ליחוד זה.

ובמקום הזה יש סוד אדיר –

את האות ו' אפשר לכתוב בשלוש צורות –

וּי

וּא

וּ

את האות ד' אפשר לכתוב בצורה אחת-

דלת

אם נרצה לעשות יהודים של ד' עם ו' יש לנו שלוש אפשרויות-

היחוד הראשון הוא להעלות את הד' לו' הכי גבוהה, ו' דיודין.

ויו דלת = 456 = ברוך ברוך

היחוד השני- העלאת הד' ל- ו' דאלפין.

ואו דלת = 447 = "יתגדל" 43 = מם שין הא 44 עה"כ.

היחוד השלישי- ה- ו' ריקה, ללא כל מילוי.

וו דלת = 446 = מות = מם שין הא

רואים שהג' של היחוד השלישי, שהוא ו' חסרת כל מילוי, ריקה, שחוברת עם ה-ד' הדלה והעניה בפני עצמה- יוצר את המילה 'מות'. שהוא החידלון. ההיעדר. שזה מצב הגאולה, היפך משה. כשאין התבטלות מול דעת דקדושה של משה, הארת ה"וו דלת" מאירה כ'מות'.

הכל יחד - 1349

1349 = כל יהודי ו' ד' = אחרי מות שני בני אהרון⁴⁵

⁴³ פרי עץ חיים

⁴⁴ האביר יעקב. משה נותן יחוד שזה השם שלו. שאמרנו, שמה חייב להיות בתמונה לצורך ההגעה לקדושה, לתיקון.

⁴⁵ אהרון נכתב כאן עם ו', למרות שבתורה כתוב בלי ו', שכן זו ה-ו' של משה רבנו.

נרב ואביהוא, שאף הם ניסו לחבר את הד' עם ה-ו', אבל חיברו לא נכון, ולכן התוצאה היתה כמו בחיבור וו דלת= מות.

והדבר הזה עמד לנגד עיניו של משה, כשהוא מבין ששוב יש רצון של אנשים מהמלכות להביא את התיקון הגדול, להעלות את הד' ל-ו'. ומשה לא רוצה להגיע שוב לחיבור **הלא נכון, שמוכיל ל'מות'.**

ולכן מבקש מהם לקחת מחתות, ולכן נוקט לשון "והיה" **וְהָיָה הָאִישׁ אֲשֶׁר-יָבוֹר יְהוָה,** שהיא כידוע לשון שמחה.

משה לא מתרים כנגדם. עינו של משה אינה צרה בהם. בדיוק כמו במקרה אלדד ומידד, שבא הנער ואומר למשה שאלדד ומידד מתנבאים במחנה, והתגובה של יהושע היא-

"וַיֵּץ יְהוֹשֻׁעַ בֶּן-נֹון מִשְׁכַּת מִשְׁלָה מִבֹּרְחֵי וַיֹּאמֶר אֶדְנִי מִשְׁלָה כָּלֵאם" 46

ומשה עונה לו-

וַיֹּאמֶר כֹּל מִשְׁלָה הִמְקַנָּא אֶתָּה לִי וְגַם יִתֵּן כָּלֵאם יְהוָה גְּבִיָּאִים כִּי־יִתֵּן יְהוָה אֶת־רוּחוֹ עָלֵיהֶם" 47

משה רבנו, שורש נשמות ישראל, לא מנסה לחבל בניסיון לתיקון של של אף אחד. הוא תמיד שואף לתיקון ותמיד רוצה בהצלחתם של ישראל, " **וְגַם יִתֵּן כָּלֵאם יְהוָה גְּבִיָּאִים**"

אז למה לא מצליחים כל השנים?

כי מנסים לעשות את זה בלעדיו. דהיינו, לא מצליחים להתבטל.

ואי אפשר בלי ה-ו', שה-ו' כידוע היא ו' החיבור.

וכל ניסיון להפריד את משה מחתיקון, מכנים כאמור כוח שנקרא "מחלוקת".

מחלוקת= 585 עה"כ = תקיעה.

תקיעה היא קול אחד רצוף שנמשך. אין פירוד. וזה הקול של החסדים. של הכהנים.

שברים- זו הפרדה. מחלוקת זה שבירות, זה דינים, זה פירוד.

⁴⁶ במדבר יא, כח

⁴⁷ במדבר יא, כט

ולכן מה שעומד מול 'מחלוקת' היא 'תקיעה' – זל"ז.

ואצל קרח ועדתו הייתה מחלוקת והייתה ליצנות. לץ הוא מי שמתלוצץ על דרכי התורה וסודותיה.

ואת כל זה ניתן ללמוד משמו "קרח".

זהר פרשת יתרו – השערות הן בחינת דין, סוד הצטמצמות האור. השערות הן קווים דקים של אור. כל שיערה זה ו'. וכל הסיפור לחבר את ה-ד' אל ה-ו'. בתוך הווים האלה יש מלא שפע. לכן הנזיר, יש לו מלא שפע, ולכן הוא לא גוזר את השערות שלו, כי זה שפע אדיר.

בשאנחנו לא מתגלחים בימי הספירה, זה לא בגלל מנהגי אכלות, שכן אז, היה אפשר להסתפר כבר לאחר ל"ג בעמר, אבל לא כך נוהגים המקובלים, מדוע? מכיוון שכל 49 הימים של שבועות, חוה"מ של החג הארוך ביותר, הם ימים של שפע רוחני עצום. והשערות, הן המחסנים של האור.

אבל המצורע, שמוציא רע ולא טוב, שאצלו אין אור, מתגלח כולו.

והלויים בעבודת המקדש היו מגלחים אותם לגמרי, את כל השיערות בגוף כולל של הגבות, למה? כי לא הלוי מביא את השפע, אלא הכהן. ולכן הכהן, שהוא מצד החדש המשיעי, צריך להיות עם שערות⁴⁸. אבל הלוי, שהוא מצד הגבורות, ומביא את הטהרה, לא צריך את השערות, שהן הנהגה של גבורות.

קרח הוא לוי, הנהגת הגבורות – ללא שערות, **קרח**.

ובהנהגת העתיד לבוא, הנהגת הגבורות, לא צריך את השערות, כי הכל מתוקן שם. אין דינים, ולכן גם לא צריך את יג' תיקוני דיקנא (זקן) שירדו להשפיע חסד במצב של דין, כי כאמור, לא יהיה דין. אין צורך בצמצום. אין צורך בשערות.

ולכן שמו קרח, שהוא מבחינתו לא צריך את השערות, את ה-ו', לא בהווה, בהיותו לוי, ולא בהנהגה של לעתיד לבוא.

אבל..

מכיוון שקרח לא הסכים לקבל את משה, נמנע ממנו למעשה להעלות את ה-ד' אל ה-ו', ואם כך.. משה ידאג שה-ו' תרד אל ה-ד'. ה-ו' יורדת ל-ד' כל הזמן, אבל המצב הוא מצב של גלות. אם רוצים לצאת מהגלות, חייבים את משה רבנו ע"ה; התבטלות מול דעת דקדושה. שאחרת, ירדת ה-ו' ל-ד' מביאה כמו שראינו, למות.

⁴⁸ "כשמן הטוב על הראש ירד על הזקן זקן אהרן שירד על פי מדותיו" (תהלים, קלג,ב)

**"וַיֹּדְבֹר אֶל־הַעֲדָה לֵאמֹר סֹרְרוּ אֲנִי מֵעַל אֱהִי הָאֲנָשִׁים הָרָשָׁעִים הָאֵלֶּה וְאֶל־הַעֲדָה
בְּכָל־אִשָּׁר לָהֶם בְּן־תִּסְכּוּ בְּכָל־זִמְטָאתָם"⁴⁹**

כאשר, למרות כל מאמציו של משה לעזור להם, הם עדיין עומדים בשלהם ומסרבים, הוא קורא להם 'רשעים'. מי הם אותם הרשעים? "אהלי האנשים", אהל היא המלכות. אלו אותם אנשים של המלכות, אנשי ה-ד', כשהם מסרבים להתחבר, ב-ו' החיבור, הם בגדר 'רשעים'.

וכדי להמשיך את התיקון משה מוריד אותם. לא בגלל נקמה, אלא בעבור תיקון. ויודעים זאת מתוך המילה "נא", שמעליה יש טעם 'פזר'.

אומר ר' שמשון מאוסטרופלי הי"ד וכן הרמ"ק ב'אור יקר', פירושו לטעמים בזה"ק – שטעם פזר הוא כנגד ספירת היסוד. כמו שהיסוד מפזר את החיות שלו בתוך הנקבה ואז יש חיים, כך המנגינה הזו, עולה ומתפזרת..

ומשה אומר – "סֹרְרוּ אֲנִי", ש'נא' היא לשון בקשה. אדם אם הוא בכעס ורוצה לנקום, לא יגיד 'נא'. ואומרים חכמים ש- **'נא' = 'ר'ת נדב ואביהוא'**⁵⁰.

ואומר להם משה "סֹרְרוּ נא", שיסורו מאותו מעשה שעשו נדב ואביהוא שחשבו שיכולים להעלות את הד' אל ה-ו', בלי משה. ומשה, שמבין שהם הולכים לעשות את אותה הטעות, מתקן את מה שאפשר לתקן בכל זאת. ורואים שיש כאן מעשה של חיים מצד משה, ולא מעשה של מוות, בטעם, שהוא כאמור היסוד.

וכן כתוב –

**"וַיֹּדְבֹר הֵם וְכָל־אִשָּׁר לָהֶם זָרִים שְׂאֵלָה וְתִכְסַּ עֲלֵיהֶם הָאָרֶץ וַיֹּאבְדֻּ בַּתְּנוּף
הַקָּהָל"⁵¹**

אם משה היה רוצה להגיע למקום של מיתה, כל זה לא היה כתוב. וכתוב, **זָרִים שְׂאֵלָה**

בלי ו', כי הם לא רצו את ה-ו', את משה. וחיים בלי משה הם חיים בשאל. ולשם מגיע הבן שלא יודע לשאול. שלמדנו, שצריך האדם לדעת שהכל רק שאול לו בעוה"ז. אין שום דבר שהוא שלו, ואת הכל הוא יחזיר חזרה. ואם אדם לא מבין את זה ולא עושה את העבודה הנכונה בעוה"ז, מורידים אותו "חיים שאלה". ו"א, מכניסים אותו לתוך מצרים, ושם הוא יחיה עד שילמד לשאול כלים.

⁴⁹ במדבר טז, כו

⁵⁰ וכשאומרים **"אנא ה' הושיעה נא"** – מכוונים ב'אנא' – אליהו נדב אביהוא.

⁵¹ במדבר טז, לג

כותב תולדות יעקב יוסף, בפרשת 'קרח' 'ויקיום התורה אי אפשר כי אם כשעושה עצמו
גר בעולם הזה וזה שנאמר לאברהם ידע תדע כי יהי זרעך בארץ לא להם'

ומשה, שהוא בדעת עליון, ברור לו העניין הזה, ולכן מה שעומד כל הזמן לנגד עיניו, אלו
לא חישובים של העוה"ז, אלא מצבה של השכינה הקדושה. וזה הביטול המוחלט שלו,
שאליו צריך להתחבר אם רוצים להצליח ולהגיע לדעת עליון. אתה לא בעל הבית, אתה
גר.

ובשל סירוב קרח ועדתו, להתבטל, להעלות את ה-ד' ל-ו' משה מוריד את ה-ו' ל-ד'.
וה-ו' שתרה, צריכה להביא לשם חיים. הם אמנם רשעים, אבל גם קדושים.

חיים שאלה = 404 = קדש.

ומה עם מאתים וחמישים איש מקריבי הקמרת?

כותב הקומרנא הקדוש –

"נתבאר כי כל כוונתם הייתה להעלות את ה-ד' אל ה-ו' כדי לעשות י"

כי ד' (4=) + ו' (6=) = י' (10)

ואומר הצדיק שזו הייתה כוונתם. ולכן נכתב בתורה 'מקרי' כי הקמרת, עם י', כי ה- י'
היתה המטרה.

ואם כך מה יקרה?

וְאֵשׁ יִצְאָה מֵאֵת יְהוָה וְתֹאכַל אֶת הַזֹּמְשִׁים וּמֵאֵתֵי אִישׁ מִקְרִיבֵי הַקֶּמֶרֶת"52
כמו אצל נדב ואביהוא – וְתֹצֵא אֵשׁ מִלִּפְנֵי יְהוָה וְתֹאכַל אוֹתָם וַיָּמָתוּ לִפְנֵי יְהוָה"53

יש כאן מהלך שהוא לא מה שחשבנו. ומלמד אותנו האר"י ז"ל, ב'שער הפסוקים', את
הכתוב בתהלים צ"א, והוא סוד 'צדיק בתמר יפרח', סו"ת 'קרח'. שבצעם, הכל היה נכון.
והיה יכול קרח להצליח, לו היו מתנהלים בצורה נכונה.

איזה פספוס.

⁵² במדבר טז, לה

⁵³ ויקרא י', א-ב

ומביא ר' חיים כהן ז"ע, החלבן, ב'טללי חיים', מתוך 'באר מים חיים', לר' ר' חיים טירר –
 "ומעתה ר' וחבן מה נעמו דברי חז"ל בסדנהדרין קח עמ' א' וקיבלנו בדברי מרן הרב
 הארי ז"ל, שאמרו שקרח עתיד לעלות לעתיד לבוא, ועוד מכנה אותו בקבלה על שם
 צדיק שמכניסו בכלל הכתוב 'צדיק בתמר יפרח' בסופי תיבות – קרח, שכן הוא האמת
 שלעתיד לבוא יהיה הלוי כהן, והנשמות הנאחזות בגבורה, יתגברו הם למעלה על
 נשמות הנמשכים בחסד.

כמו שכתוב במפורש בדברי מרן הנזכר בליקוטי תורה וזה לשונו – והנה יחזקאל
הנביא היה משורש קין וכבר הודיעתך כי קין הוא הבכור שנוטל עטרת הכהונה כידוע,
אלא שאחר כך נטלה הכהונה כי מעלת הגבורות גבוה מן החסדים בסוד 'אשת חיל
עטרת בעלה' (הגבורות הן מעולות מהחסדים).

נמצא כי הלויים היו ראויים להיות כהנים. אמנם בעולם הזה ששורשם הבל, הם
החסדים, יותר נקיים ורובם טוב, לכן הם כהנים (כלומר שורש הבל הוא הכהן), אבל
לעתיד לבוא כשיתנקה קין ויטוהר יחזור לבכורתו, באופן שהכהנים יהיו לויים, והלויים
יהיו כהנים.

ולפי ששום אחד לא דיבר בעניין העבודה של לעתיד לבוא זולתי יחזקאל (כי יחזקאל
 נתן את הנבואה של הבית השלישי) לכן היה מתנבא גם בדבר הזה (מה הולך לעתיד
 לבוא).

לכן נמצא אצל יחזקאל מד – "והכהנים הלויים"

הוא לא מדבר על הכהנים, אלא על הלויים, שיחזרו להיות כהנים. למה?

"כי יחזקאל עצמו היה משורש קין ולו משפט הבכורה והכהונה ולכן היה הוא מתנבא
 על נבואה זו. הרי לפניך מפורש שלעתיד לבוא.. ורוח הטומאה יעביר מן הארץ, ושוב
 אין חשש שבהתעלות הגבורה יאחזו בהם החיצוניים.

כי 'אין שטן ואין פגע רע' (ר"ת שופר⁵⁴) וקרח אז יחזור בבחינת 'צדיק בתמר יפרח' כי
 כאשר רצה בדעתו בן יחיה⁵⁵. והוא משורש קין ויטוהר ויתעלה למעלה למעלה כדבר
 האמור.

ואם לא היה עושה קרח מחלוקת, והיה מתחבר למשה רבנו ע"ה, היה יכול היה להגיע
 למקום הזה.

אבל קרח שהוא משורש קין, עשה את הטעות שעשה קין, ולא תיקן.

⁵⁴ שופר שבו עושים את ה'תקיעה', שעומדת מול 'מחלוקת' (585)

⁵⁵ שהתיקון הגדול נקרא "כן".

שמסביר לנו האר"י הק', את מעשה קין.

שלמעשה לקח קין את המילה "קין" (שהיא עניין קין הימים, ההקצת, ההתעוררות מן התרדמה שהפיל ה' על האדה"ר) והפריד בתוכה את ה-ק' סופית וחילקה לשתי האותיות מהן היא מורכבת – ו-י.

וזהו שמו – קין. שהוא קין מופרד. ומכיוון שכל עניין הקץ הוא אחדות, הרי שקין מופרד זה אוקסימורון ומציאות לא אפשרית.

שורש קין, הוא שורש הגבורות, ותיקונו ע"י משיח בן יוסף.

שורש הבל, הוא שורש חסדים, ותיקונו ע"י משיח בן דוד.

וכדי להגיע לתיקון השלם, יש לאחד ולחבר ולא להפריד. כדי להגיע לשם תצטרך המציאות להגיע למקום המחובר בין קין והבל. וזו הסיבה שלעקב היו שתי נשים, שמאחת יצא משיח בן יוסף (רחל) ומאחת יצא משיח בן דוד (לאה) – שני התיקונים: תיקון קין, בא במלחמות, תיקון הבל – עני ורוכב על חמור "וְהָרִיחוּ בְּיָדָאָתְיָהֶם"⁵⁶

ומבין שני התיקונים, תיקון החסדים (הבל) ותיקון הגבורות (קין) מי יותר גבוה?

תשובה – התיקון היותר גבוה, הוא תיקון הגבורות.

שכן התחלנו את השיעור, שלעתיד לבוא, 'הלכה כבית שמאי'. הנהגת הזהב. הנהגת הגבורות לעתיד לבוא. הנהגה נעדרת חסדים.

מדוע?

כי אף אחד לא יצטרך חסדים. כל אחד יגיע לשיא השיאים של החיבור. לשפע, לישוב הדעת, לנחת.

כה הגבורות כגבורות מתוקנות, ממותקות. הכהנים יהיו לויים והלויים יהיו כהנים. וזה, אומר האר"י הק', מה שרצה קרח.

⁵⁶ ישעיהו יא, ג

ואומרים חז"ל, שבכל חודש בלועי קורח מכריזים: "משה אמת ותורתו אמת". כי בזה חטאו ועכשיו יתודו על חטאם – "ואנחנו בדאים".

ובכך מודים, שאי אפשר בלי ה-ר, בלי משה, שורש נשמות ישראל.

שלא הכירו את המעלה המיוחדת של משה רבנו ע"ה, שהיא עליונה ומיוחדת במינה. שכמו שלמדנו, 'משה משה', אין פסק. וזה כי משה ביטל את עצמו לחלוטין, כלא נוכח, ולכן אין מסך שחוצץ בינו לבין ההארה העליונה. לכן, "פֶּה אֶל פֶּה אֶדְבָּר בּו"57.

"הכוונה כי בחינת משה שהוא השפלות גורם שלום בין איש לחבירו, היפך הגאווה הגורם פירוד בין איש לחבירו..58"

משל אמת ותורתו אמת

ברוך ה' לעולם אמן ואמן

⁵⁷ במדבר יב, ח

⁵⁸ תולדות יעקב יוסף, פרשת 'קרח'.